

за съветъ и близки и далечни, и богати и бедни, често съвсемъ непознати хора, сега приличаше на малодушенъ ученикъ, който покорно слуша своя наставникъ. Но тази покорностъ, недостойна за него, направи впечатление на мама, и тя му я наврѣ въ очитѣ.

— Ами тебе хичъ не те ли е срамъ, тебе — уменъ човѣкъ, да слушашъ една жена, за която, както казваше самичтъкъ, пишело и въ евангелието, че трѣбва да бѣде водена отъ мъжа си?

Баща ми бѣше поразенъ по всички линии. Той се дигна мълчаливо. Па като постоя малко, замахна съ рѣка.

— Права си... но туй, което става, може да вземе и ума ми, и хлѣба на децата ми.

— Не, никой не може да стори това. Никой. Най-голѣмото зло въ свѣта е туй, което човѣкъ самъ си го докара. А то се вмѣква въ човѣка презъ сладката приказка на винената чаша... Слушай, Хаджи, додето имашъ тия — и мама посочи на насъ — ти нѣма да пиешъ, чу ли, никога нѣма да пиешъ!

Тате мълчеше. Но мама, уловила го за раменетѣ и втренила очи въ неговитѣ, настояваше:

— Обещай ми: — нѣма да пиешъ!

